

Article opinió - Ramon Orfila - “Venda d'armaments: el negoci de la mort”

Els periòdics requeriments al ‘Gobierno de España’ per part de prestigioses ONGs com són Amnistia Internacional o Greenpeace, per poder tenir accés a les actes de la Junta Interministerial de material de defensa y doble uso, l'organisme en el que es decideix sobre la procedència o no de les vendes d'armaments, han topat sempre amb un espès mur de silenci aixecat des de l'executiu, sigui aquest del color polític que sigui, per garantir l'opacitat més absoluta sobre la venda d'armes a països immersos en algun conflicte bèl·lic i, concretament, al principal client que té Espanya en el negoci de la venda d'armaments, l'Aràbia Saudita.

Fins i tot quan és algun diputat o senador el que requereix informacions sobre aquesta qüestió, se'l remet de manera inequívoca a la Llei de Secrets Oficials –que, aprovada pel franquisme, es manté vigent en els seus elements més importants, al servei de l'opacitat–, i a l'acord del Consell de Ministres de març del 1987 sota la presidència de Felipe González, que va decretar que les actes de l'esmentada Junta de material de defensa serien secretes.

I quan, fent ús d'una estratègia intel·ligent pensada per burlar part del secretisme, Greenpeace va demanar –ara fa vuit mesos, via Llei de Transparència– còpia de l'acord del Consell de Ministres del 87, l'executiu central ha optat per la via més vergonyant per denegar la petició: el silenci administratiu. El silenci sobre el silenci.

És prou conegut que el principal client d'Espanya en matèria d'armaments és l'Aràbia Saudita, i que aquest país participa de manera activa en la guerra que assola el Iemen des de fa anys, amb un ús clar en el conflicte de les armes venudes des d'Espanya, sense que a cap governant espanyol li caigui la cara de vergonya. És més, si en algun moment des d'algun ministeri del Govern de l'Estat s'ha pogut posar en dubte aquest comerç, immediatament se l'ha corregit, emprant, si ha calgut, una argumentació tan pobre i poc rigorosa que, en tост de justificar-ho, ha aconseguit deixar en ridícul el mateix Govern.

Encara recordem amb aquella sensació de vergonya d'altre les declaracions de l'inefable ministre Borrell justificant la venda de bombes de fabricació espanyola a l'Aràbia Saudita, sabent que tindrien un destí cantat contra la població civil indefensa del Iemen, quan es va atrevir a afirmar que aquest perill no existia atès que es tractava de bombes intel·ligents i d'alta precisió que no afectarien la població civil. I tot açò sense posar-vermell, amb aquell to contundent que pretén utilitzar quan vol vendre polos de gel a Groenlàndia. Una bona feina, i ben valorada pel Govern del PSOE, quan el van proposar pel càrrec de Comissari d'Exteriors d'una Europa cada vegada més decadent i desprestigiada.

Res hi fa que el secretari general de l'ONU avisi que, a causa de la guerra, “el Iemen està en imminent perill de viure la pitjor fam que el món ha vist en dècades”. Ni que, des de les Nacions Unides, denunciïn que “des de l'1 de gener fins al 12 de desembre del 2020 han mort més de 18.800 persones en combat”. El negoci és el negoci, i Espanya, amb les cucales posades de l'interès de les empreses fabricants d'armes per damunt de qualsevol altra consideració, fingeix ignorar els advertiments dels organismes internacionals en el sentit que

lemen, considerada per Nacions Unides com la pitjor crisi humanitària del món, entra aquest 2021 en el setè any de guerra civil, en el que més de 700.000 persones es veuran obligades a abandonar les seves cases per culpa de la violència, i que, sols aquest any, 834 habitatges han patit bombardejos resultant destruïts, on el 50% de les instal·lacions sanitàries no funcionen i una de cada tres escoles ha resultat destruïda.

No hi fa res, tampoc, que l'Aràbia Saudita hagi viscut un dels escàndols polítics més escabrosos dels darrers temps, quan es va produir l'assassinat del dissident saudí i periodista Kassogui dins el consolat de l'Aràbia Saudita a Estambul, a mans d'un escamot que, suposadament, tenia les benediccions del príncep hereu. Amb el que, per cert, no planyen fer-se fotos el rei emèrit i l'actual rei d'Espanya.

No hi fa res que la repressió contra la dissidència a l'Aràbia sigui de les més cruels, ni que les dones siguin discriminades i privades dels drets més bàsics, o que, com denuncien organitzacions de drets humans, una dotzena de persones continuïn condemnades a mort, o que fa nomçes dos anys s'hi produïssin una crucificació i 36 decapitacions.

La real política triomfant estableix que, per damunt de consideracions morals, el negoci és el negoci, i parafrasejant Dalí, "la pela és la pela".

I l'autoproclamat Govern més progressista d'Espanya no du cap camí de canviar aquestes dinàmiques.

En fi.